

Vriej'n in 'n Bulnershook (1)

Het oude erve 'Rasschen', in de Bulnershook 'de Keizer' genoemd. Bewoners de familie Rietberg.

Stand, dat was ok een heel vuurnaam dinge. Jao, nen boer dreugt harte hooge, keek nog geerne hooge dale. Koj pochen op ne mooje riege an den reppel, een of twee motn met biggen, haj n s een bes zwaor peerd der nog een vul loopn, nou ik vertel oe, dan haj aorig wat in de melk te brokkeln. Dao kwam dan nog bi'j, dat een vromkse een waorm harte mos hebn vuur katn. 'n Meiken, dat daor neet good vuur was, kon ok genne goo vrouwe we n. Dat bestun neet.

Warn disse en andere vereisten anwiezig, nou dan begunt vriejn. Eenmaal volop ganks, kwamn ze iedere veertien dage, drei wekke bi'jeen. Tegenwoordig weet veule oolders neet eens, dat eere dochter verkerige hef. Dat zint dinge zoj haoste zegn, die de oole leu neet angoat. En wovaake zeut vandage an dag nen jongn keerl zien vromske biezig in de hoesheulige? Vrooger, jao ie zult der umme lachen, mer 't is waar, speuln zich het vriejn of in de keukene!

'n Jongn zat in 'n hook van de heerd en kuiern met ziene toekomstige schoonolders aover de boerderi'je en het waark van de wekke. Het vromske was zo wat den helen aovend ant kokkereln op de delle. Wat verder opn aovond zeert dan "Nou meuj es anschikken". De vriejer zat zich an de taofele veur de spekpannekoke. Dat heurn nou eenmaal bi'j vriejn. De moeder schepn der um nou en dan oet braodp nken nen leppel of wat vet aover. Dan gleet better.

Ech 'n gebroek dat anleiding kon giev'n veur verkeerde oetwassen. En die warn er dan ok. Zo kwamt veur, dat er in huuse met meerdere jonge vrouwleu Z n-nigesaovonds drei veer keerls rond de sch ttele zatn. Van verkerige niks gen me nige. Eer gungt um de pannekoke! Dat neum ze dan 'vrettem lkes'. Van als koj metmaakn.

Had 'n vromske genog van nen jongn dan warn dao weinig weure bi'j n dig. Ze bakn um bi'j de pannekoke nen spekhars. Eer vriejer begreep dat en wus hoe 't er met stun. Mer al v lt um dan ok zwaor, hij gungt toch in ieder geval metn liefvol vetteri'je opt hoese an. Die aole Dienmeuje ha der nog wille van, as ze dachen, hoe eer Graats vrooger zenuwachtig was atte an taofele schoof. Bange veur zo'n h rsjen spek! Want hij was gek met Diene. En zij neet minder met um. Ok de aole leu mochen Graats. "Den keerl zeer vader, dao koj met kuiern". Op nen aovond vreug Graats: "Nou Diene, wat haj der van edach?". Zij keek um an met oogn, die heel eer binnenste verr dn. "Graats geerne!"

Vriejn kan nog zo mooj we n, mer ie magt er neet bi'j stille staon. Het meut op'n trouwn an, nou ieleu. Dao geet toch mer umme. Trouwn! De grote gebeurtenis int meanskenl ven. Mer aj nou soms meent, dat ze dao vrooger 'n klein huuselijk feesjen van maakn, dan slaoj de planke glad mis dat doj. Ne min of meer offici le verlovinge dao heul nen boer zich neet met op. Dao wilt ok wal umme. Dat is meer wat veur de stadske leu, me n de boern. Het gefees begun met 't maaksmaol. Zo as'n naam zeg werd er iets emaaft. De meester kwam der bi'j te passe. Hij most op papier brengn. Veureers den oetzet. Precies de grond, het veewaark, de klerage, het theegood, van als. Vervolgens de plichen en rechen van de oole leu, breurs en zusters. Dat was neet altied gemakkelijck zonne maakeri'je!

Mer daaraover de volgende keer meer.